

Een slimme meid....

Een slimme meid....houdt haar eigen naam als ze gaat trouwen. Dat dit slim is, bleek al eerder uit onderzoek dat de Universiteit van Tilburg in 2008 publiceerde. Want wat was de conclusie? 'Vrouwen die na hun trouwen hun meisjesnaam houden, worden algemeen beschouwd als intelligenter en zelfstandiger dan vrouwen die de naam van hun man aannemen'.

Dat hoor ik natuurlijk graag, want ik heb al in 1983 bij mijn eerste huwelijk besloten om altijd mijn eigen naam te houden. Simpelweg vanuit de gedachte: ik word niet iemand anders op de dag dat ik trouw. Ik blijf wel mezelf! Dat leidde de afgelopen jaren onder vriendinnen wel eens tot de discussie: ontleen je je identiteit dan aan je naam? Ja, ik wel. Het heeft mij altijd verbaasd dat vrouwen ineens anders heten na hun trouwdag. Dit 'opgeven van je eigen identiteit', zoals ik het voel, roept bij mij ook een beeld op van afhankelijkheid. En dat werd bevestigd door de uitkomst van het Tilburgse onderzoek. Want letterlijk stond in het persbericht van de Universiteit:

'Een vrouw die na het huwelijk de naam van haar echtgenoot overneemt, wordt beoordeeld als afhankelijker, minder ambitieus en minder intelligent dan een vrouw die haar meisjesnaam behoudt.'

Uit een sollicitatie-experiment van de Tilburgse onderzoekers bleek zelfs dat vrouwen met een dubbele naam (waaruit blijkt dat ze getrouwd zijn) minder snel een baan vinden en minder verdienen. Over dit laatste tekent de universiteit in een persbericht aan: "Dat is geen keiharde uitkomst, maar uit eerder sociologisch onderzoek is gebleken dat vrouwen die de naam van hun man gebruiken, minder uren werken, minder verdienen en meer kinderen hebben, ouder zijn en lager zijn opgeleid", aldus de onderzoekers.

Opmerkelijk genoeg bleek uit hetzelfde onderzoek dat maar liefst 83 procent van de vrouwen die willen trouwen de naam van hun echtgenoot willen overnemen! En dat slechts 15 procent haar eigen naam wil houden! Ook daar was ik weer verbaasd over, omdat ik het idee had dat steeds meer vrouwen hun eigen naam houden. Ik ben anno 2009 toch allang niet meer de enige? Onlangs vertelde een vriendin (die ook haar eigen naam heeft gehouden), dat ze een meisje op de basisschool van haar dochter had horen zeggen: 'Bobbies moeder heeft dezelfde achternaam als Bobbie! Gek hè?' Kijk, dat is een kind van deze tijd. Die weet al dat kinderen in het algemeen de naam van hun vader krijgen en dus anders heten dan hun moeder.

Tegelijkertijd spreek ik ook nog veel jonge vrouwen die juist kiezen voor de naamsverandering met het argument dat het 'raar' zou zijn als niet iedereen in het gezin dezelfde achternaam draagt. Ik kan ze geruststellen: ik weet uit ervaring dat iedereen, ook de kinderen zelf én hun leerkrachten, daar snel aan wennen.

Waarom dan nog die naamsverandering? Uit romantische gevoelens? Is het romantisch om ineens in naam lid te worden van een andere familie en je daarmee dan uit je eigen familie 'uit te schrijven'? Ik zie daar geen romantiek in. Romantiek zit in heel andere dingen. Met een glaasje wijn op een mooie zomeravond genieten van een zonsondergang op het strand.... dat is romantisch, en daarvoor hoef je niet dezelfde naam als je partner te dragen!

Bij deze zou ik dus alle ambitieuze, intelligente en ondernemende vrouwen willen oproepen: houd je eigen naam! Dat heeft geen nadelen, het werkt zelfs in je voordeel.

Schoonhoven, januari 2009.

Lucy Beker

www.bekertekstenredactie.nl